

Personeelsleden van Lehman drinken op begrafenis carrière

Dit weekend ging een van 's werelds prominentste banken, Lehman Brothers, ten onder. De traditionele 'vrijdagsmiddagborrel' van afgelopen vrijdag kon wel eens de laatste zijn.

Door FREE correspondent FREAK STAPS

NEW YORK, 15 SEPT. Hun bazen hadden nog zo gezegd: werk nou door tot het einde van de dag. Maar vrijdagmiddag om half vijf vrijden honderden, misschien wel duizenden, werknemers het New Yorkse hoofdkantoor van Lehman Brothers uit. Op naar de kroeg. Sommigen lieten hun bovengeschiedte weten even een „quick one“ te gaan halen. Een ander kondigde cynisch „happy hour“ aan. En bankier Steve vierde vanaf de barkruk „de begrafenis van mijn carrière“.

Omschrijf het zoals je wilt, het kwam neer op de laatste vrijdagmiddagborrel van Lehman Brothers. Die 158 jaar oude bank, kortgeleden nog prominent en eerbiedwaardig, is door de kredietcrisis in hoog tempo ten onder gegaan. De bank deed verkeerd uitgevallen investeringen in Amerikaans en Europees vastgoed. De werkgever van 26.000 werknemers in kantoren van Londen tot Qatar en van Tel Aviv tot Amsterdam, heeft vannacht sursance aangevraagd. Het merendeel van het personeel kan nu op zoek naar een nieuwe baan in een sector waar ze al maanden met tienduizenden tegelijk op straat worden gezet.

In Lehman's New Yorkse hoofdkantoor werkten voor het weekend nog 5.000 man. Pal tegenover Lehman's glazen wolvenkrabber van 38 verdiepingen is concurrent Morgan Stanley gevestigd en om de hoek houdt UBS kantoor. In een zijstraat zit Bobby Van's Steakhouse, de vaste hangplek voor Lehman-bankiers waar ze 50 dollar voor hun biefstuk betalen en een glas Stella Artois voor 8,50 dollar plus fooi op de creditcard belandt.

Obers glimlachen als ze vragen hoe de zaken gaan: „De beste week van de hele zomer.“ Hoezo? „Ze blijven goed lang hangen. Steeds minder moeten ze de dag erop naar kantoor.“

Buitenstaanders worden in deze contreien maar met moeite getoleerd. De bankiers zelf was altijd al verboden met concurrenten of media over Lehman te praten – en in deze onzekere tijden durft nauwelijks nog iemand een risico te nemen. Achternamen en functies mogen de krant niet in. Dat zijn de mores hier, en ook niet-bankiers uit de wijk voegen zich ernaar. Ho-recapersoneel kijkt bijvoorbeeld weg als naar hun naam gevraagd wordt en een koffieverkoper op straat werd vrijdag in één klap de held van financieel New York toen een foto van het geïmproviseerde bordje aan zijn stalletje op internet belandde: „No coffee for reporters of Lehman Brothers“. Geen koffie voor journalisten.

In Bobby Van's is de sfeer onbestemd. De mouten zijn opgestroopt, de dassen af, er wordt vol bravoure op ruggen geslagen en dames krijgen cocktailglazen aangereikt. Maar onder de oppervlakte knaagt de onzekerheid. Aan de bar proberen werknemers elkaar

gerust te stellen. „Dit duurt nog hoogstens drie, vier dagen, joh.“

Terry, ook nu weer geen achternaam, draagt nog trots zijn Lehman Brothers-pet. Hoog op het hoofd, om zijn met gel naar achteren gekamde coupe niet uit model te brengen. Wat hij doet, of deed, bij de bank? „Ik ben een soldaat.“ Hij bedoelt het tweeledig. Hij is slechts een pion in het grotere spel om het Amerikaanse financiële systeem stabiel te houden. Maar ook: „Ik geef niet zomaar op. Vecht door. En dat is meteen slecht nieuws, schrijf dat maar op, voor de eerste rotzak die ik vannacht tegenkom als de metro uitloopt.“

De woede is begrijpelijk. Net zoals bij andere banken op Wall Street valt de beloning van Lehman-werknemers uiteen in twee delen: het ene deel salaris, het andere aandelen en opties in het eigen bedrijf. Die laatste component bedroeg met gemak 40 procent van de totale inkomsten – en dat geld is zo goed als verdamp, nu Lehman sinds het uitbreken van de kredietcrisis 90 procent van de beurswaarde is kwijtgeraakt.

Beleggers hadden steeds minder vertrouwen in Lehman, werknemers merkten dat in hun portemonnee. Daarnaast zijn al duizenden

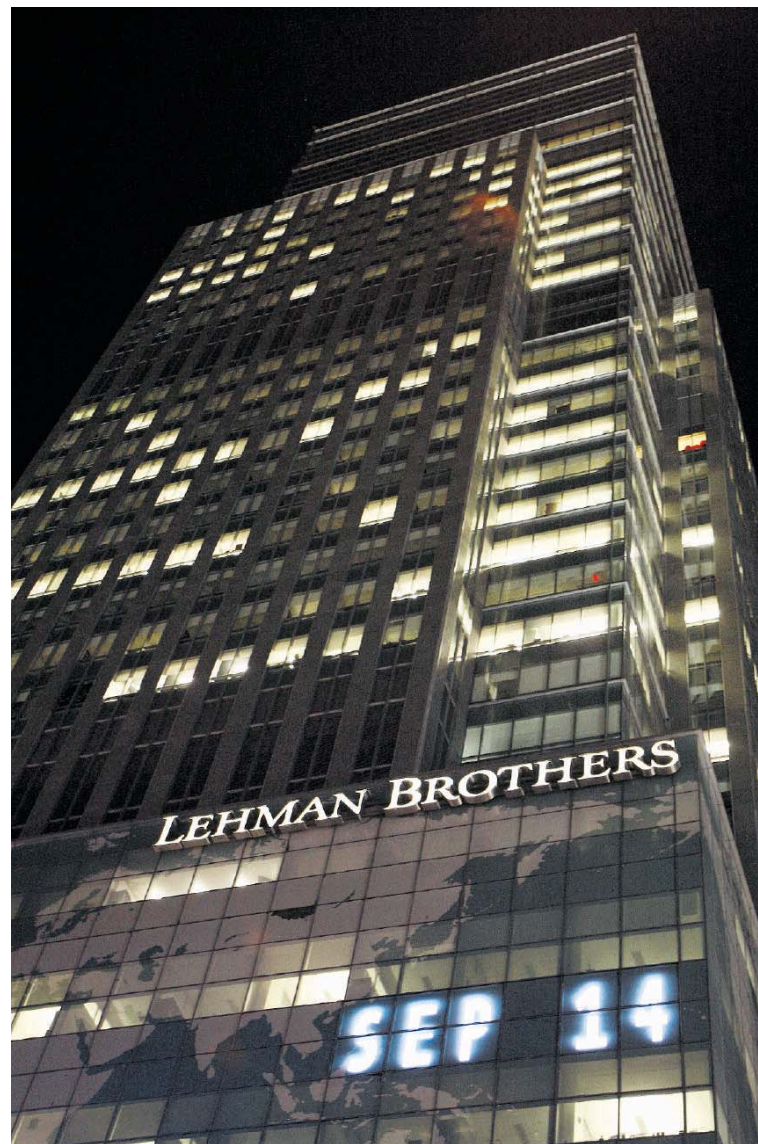
ontslagen en topman Richard Fuld Jr. heeft nagenoeg elk afdelingshoofd vervangen – sommige divisies zagen zelfs de als puinruimer aangestelde nieuwe man alweer vertrekken. Het personeel dat wel beviel, moest gepaaid worden om het zinkende schip niet te verlaten. En daar wordt het ironisch: als de reeds toegezegde kerstbonussen ooit uitbetaald zouden worden, kost dat meer dan het hele bedrijf voor het weekend op de beurs waard was.

Steve, die van zijn eigen begrafenis, heeft met name medelijden met zijn collega's van 45 en ouder. Zelf is hij 34 jaar. „Deze mensen hebben kinderen op de universiteit, een huis dat toch al in waarde is gedaald, en een nieuwe baan bij een bank kunnen ze vergeten.“ Van de 83.000 ontslagen in de wereldwijde financiële sector viel het gros in New York. Bankier Steve heeft een mantra, en hoe verder de avond vordert, hij meer hij het zal zeggen. „Risk, reward.“ Risico en beloning. Hij bedoelt: op hoog niveau bij een bank werken kan goed betalen, maar is niet vrij van risico's. Klagen is dus nu ongepast.

Het was niet alleen het geld dat mensen naar Lehman Brothers trok. Het bedrijf had een goede reputatie, het was een bank met banen voor het leven. De sfeer was er goed, zegt een ander in de kroeg. „Een studentencorps, maar dan na je studententijd. We komen allemaal van goede universiteiten, blonken uit in sport en reddden het hierna ook wel weer. Net zoals de toppers van Bear Stearns.“ Die bank ging precies een half jaar geleden ten onder. De helft van de bankiers die daar ontslagen werden, heeft inmiddels weer werk gevonden, stelt de Lehman-man. „Zij hadden de mazzel dat Bear Stearns vroeg omviel.“

Maar Lehman's werknemers dan, zij zijn niet de eersten die op straat belanden. En wie weet wat hierna nog volgt? Voor het eerst van de avond wordt het even stil.

Portret van ontslagen bankier op nrc.nl/kredietcrisis

Het hoofdkantoor van Lehman Brothers in New York. De bank, met 26.000 werknemers wereldwijd, heeft gisteravond sursance aangevraagd. Foto Reuters